

хѣтъ толкози бѣше смаялъ чувствата имъ и помрачилъ очитѣ имъ, щото не видѣхъ че многобройното тѣло, което ги гоняше състоеше отъ двама всадници; но мѣсецѣтъ, като са подаде между облацитѣ помогнѣ имъ да ги различѣтъ найдобрѣ като минувахъ по кръстопѣтя.

Виждаше са че тѣзи всадници бѣхъ изминжли бърже и безъ да са спиратъ единъ дългъ пѣтъ; защото щомъ са отбыхъ отъ тъмныя пѣтъ по който вървѣхъ, наченѣхъ да вървѣтъ пополека. Единѣтъ отъ тѣхъ вървѣше първый, а другыйтъ слѣдоваше първыя отъ далечъ и съ почитаніе. Явно бѣ че първыйтъ бѣше господарь на вторыя. Той бѣше младъ, съ снага изтъпна и висока, съ фizioномія сладостна и меланхолическа. Облеклото му никакъ не приличаше на испанското.

Сабя закачена съ златъ зинжиръ висеше на лѣвата му страна; той ѣздяше великолѣпенъ арабскый конь, отъ който обилно течеше потъ; той го тупаше излека по врата съ ржката си, и конѣтъ, радостенъ за милванѣето на господаря си, издигаше си гордо главата и драцѣше съ кракъ земята, като че да му думаше: « да вървимъ, да си идемъ. » Но момѣкътъ му рече арабскы: « Не, Каледе, не, добрый мой другарю; нека си починемъ малко; отъ тукъ до бащина ми домъ е еще далечъ. »

Като чу тѣзи думы Жуанита, рече насърчена на Пикильо: »

« Не са бой; той говори мѣстныя ни езикъ; той е Мавръ. »

Тосъ часъ излѣзе Пикильо изъ шумата, затече са къмъ кръстопѣтя и колѣнчи предъ коня; но той са исправи на заднытъ си крака, като въ часъ на опасность и за да запази господаря си:

« Разумѣвамъ, рече момѣкътъ като говорѣше все арабскы съ коня си, тосъ е испанскый просѣкъ, а ты не обичашъ туй племе; » послѣ са обърнѣ къмъ Пикильо, рече на чисто кастилско нарѣчіе, но съ студенина: « Сега е късно; въ такѣвъзи часъ не са иска милостина; ако другаритѣ ти сѣ скрѣты въ тѣзи